

PIRMAS SKYRIUS

Firnanė

Keista. Vienintelis dalykas, išduodantis, kad čia gyvena vaikas, yra sūpynė — padanga ant virvės. Namuose niekada nebuvo matyti piešinių — nei ant šaldytuvo, nei ant sienų. Jokių vaikiškų knygečių lentynose. Bet kaip numestų batų prie lauko durų ar pripučiamų maudymosi reikmenų baseine.

Čia poros namai, ne šeimos.

Žiūriu pro langą stebėdama, kaip lengvas vėjelis sūpuoja ant ažuolo šakos kabančią padangą; išsiblaškiusi pirštais brūžuoju raudoną kaspinę plaukuose — švelnus audinys veikia raminamai.

Jis visada atrasdavo laiko ją pasupti, ar ne? Galėjo skirti laiko jai.

O ji — jam.

Kažkur už nugaros girdėti garsai iš radijo stotelių, ant laiptų — kažkieno žingsniai, man virš galvos trinktelį durys. Antrame aukšte darbuojasi policijos pareigūnai bei paramedikai, ir žinau, kad netrukus jie norės pasikalbėti su manimi.

Nuryju seiles, bet nemirkteliu.

Kai prieš dešimt metų jis pakabino sūpynę, tikrai pamaniau, kad pramogą įtaisė man. Žinoma, galėjau ir aš pasisupti, bet labiausiai ja džiaugėsi mano motina. Vėlai vakarais pro savo kambario langą stebėdavau, kaip tėvas ją supa, jų intymaus žaismo magija bei juokas žadindavo troškimą būti kartu su jais. Tačiau žinojau, kad vos tik išlįsčiau lauk, bemat visi švelnumo kerai išsi-sklaidyti.

Taigi stovėdavau prie lango ir stebėdavau.

Stebiu ligi šiol.

Sukandusi lūpos kamputį, akimis seku žalią lapą, kuris, prasklydęs pro sūpynės virvę, nusklendžia pro skylę padangos, ant kurios atsisėdusi daugybę kartų suposi mano motina. Nakties tamsoje švysčiojančių baltų jos naktinių ir šviesių plaukų vaizdinytini ryškus, nes dar vakar stebėjau ją supantis.

Man už nugaros kažkas kosteli, todėl nuleidusi žvilgsnį galiausiai sumirsiu.

— Ar jie tau ką nors sakė? — verksmingu balsu paklausia Mirai.

Neatsisuku, tik po akimirkos lėtai papurtau galvą.

— Kada paskutinį kartą su jais kalbėjaisi?

Negaliu tiksliai atsakyti.

Ji žengia artyn, bet už kelių pėdų sustoja, nes pasigirsta trinkelėjimas, o tada girgždančiais laiptais žemyn į kiemą išneša pirmuosius greitosios pagalbos neštuvus.

Kai paramedikams atidarius lauko duris į vidų įsiveržia tolimo šurmulio garsai, kilsteliu smakrą. Susitvardau. Šūksniai, automobilių garso signalai... Už vartų, kur besigrūdantys žiniasklaidos atstovai stebi, kaip į kiemą ant neštuvų išvežamas kūnas, renkasi vis daugiau ir daugiau žmonių.

Kada paskutinį kartą kalbėjaisi su tėvais?

— Policijos pareigūnai tavo tėvų vonios kambaryje rado vaistų, — švelniu balsu kalba Mirai. — Ant buteliukų užrašytas tavo tėvo vardas. Susisiekę su gydytoju sužinojo, kad jis sirgo vėžiu, Tirnane.

Nekrusteliu.

— Jie nieko man apie tai nesakė, — tęsia ji. — Ar žinojai, kad tėvas sirgo?

Žvelgdama į vėjo judinamą padangą vėl papurtau galvą.

Girdžiu, kaip ji nuryja seiles.

— Akivaizdu, kad jis gydėsi, bet liga buvo labai agresyvi, — dėsto ji. — Gydytojas sakė, kad... Jam buvo likę mažiau nei metai, brangioji.

Pakilęs vėjo gūsis ima blaškyti sūpynę, stebiu, kaip ant virvės supasi padanga.

— Panašu, kad... regis, jie... — Nepajėgdama užbaigti minties Mirai nutyla.

Žinau, į ką tai panašu. Supratau šįryt juos aptikusi. Tulūzas, motinos škotų terjeras, draskė miegamojo duris bandydamas patekti vidun, todėl atidariau jas. Mintyse nusistebėjau, kad jie dar miega, bet vis tiek įleidau šunį. Prieš pat uždarydama duris pakėlusį akis pamačiau juos.

Lovoje. Apsikabinę. Pasipuošę.

Jis vilkėjo mėgstamiausią „Givenchy“ kostiumą, o ji — Oskaro de la Rentos suknelę, tą pačią, kuria pasipuošusi dalyvavo Kanų kino festivalyje 2013 metais.

Jis sirgo vėžiu.

Sirgo nepagydomai.

Jie žinojo, kad tėvas miršta, ir motina nusprendė neleisti jam iškelti be jos. Nusprendė, kad be savo vyro daugiau nieko neturi.

Nieko.

Staiga sudilgčioja akių gilumoje, bet tik akimirka.

— Policija nerado raštelio, — sako Mirai. — Gal tu...

Pasukusi galvą sugaunu jos žvilgsnį, ir ji nutyla. Kvailas klausimas.

Sukandu dantis, nuryju galugerklin susmigusius spyglius. Per visus tuos metus, kai manimi bei mano auklėjimu rūpinosi ne tėvai, o auklės ir internatinių mokyklų, vasaros stovyklų darbuotojai, apsipratau, todėl tėvų elgesys retai kada skaudino. Bet, pasirodo, giliai širdyje man vis tiek skauda.

Jie nepaliko man raštelio. Net tokiu atveju nusprendė man nieko neaiškinti.

Mirksėdama nuveju ašaras ir atgręžusi Mirai nugarą vėl įsmeigiu žvilgsnį į vėjo pirmyn atgal siūbuojamą sūpynę.

Girdžiu, kaip Mirai šniurkščioja ir tyliai kukčioja, nes supranta. Ji supranta, ką jaučiu, nes buvo čia nuo pat pradžių.

Po kelių minučių matau ją pro langą einančią pro šalį, o nė nepastebėjau, kad pasišalino iš kambario.

Su žirkėmis rankoje ji žingsniuoja tiesiai prie sūpynės, o kai pakelia žirkles prie virvės, sugniaužiu sukryžiuotas rankas į kumščius ir stebiu, kaip ji kerpa virvę; po kurio laiko padanga pakimba ant siūlelio ir galiausiai dunksteli ant žemės.

Mano skruostu nurieda vienintelė ašara, ir pirmą kartą nuo to laiko, kai vasaros pradžioje grįžau namo, pajuntu kažką panašaus į meilę.

Prabėgo kelios valandos, saulė nusileido, name vėl tylu, aš viena. Beveik viena. Žurnalistai tebelūkuriuoja už vartų.

Mirai norėjo, kad važiuočiau kartu į jos nediduką vieno miegamojo butuką, kuriame gyvena, nors tikrai gali sau leisti daugiau. Tačiau ji būna čia dieną naktį, keliauja su mano motina, tad protingiau būtų visai nesinuomoti buto, ką jau kalbėti apie didesnę. Mandagiai atsisakiau.

Pažadėjusi grįžti iš pat ryto, ji išsivežė Tulūzą, nes mudu vienas kito nemėgstame.

Turėjau maloniau su ja elgtis. Ji pasisiūlė pasilikti, bet aš netroškau, kad visi dingtų iš akių. Triukšmas ir dėmesys mane nervina, nenorėjau girdėti, kaip Mirai visą vakarą bendrauja telefonu, nes tai nuolatos primintų, kokia velniava įsisiūbavusi ten, už namų sienų, ir socialiniuose tinkluose.

Jie aptarinėja mano tėvus.

Garantuojau, kuria istorijas ir apie mane.

Gaili manęs. Spėlioja, kada paseksiu mamos ir tėvo pavyzdžiu, perdozuosiu ar nusižudysiu koku nors kitu būdu. Visi turi nuomonę, manosi viską žiną. Ir prieš tai jaučiausi it gyvendama akvariume...

Grįždama prie viryklės atsidūstu. Tėvai paliko mane vieną tvarkytis su šituo mėšlu.

Iš puodo kyla garai, išjungiu degiklį ir supilu į dubenį ramenus. Žiūrėdama į geltoną sultinį tvirčiau suspaudžiu išsausejusias lūpas, sugurgia skrandis. Visą dieną nevalgiau ir negėriau, bet kažin ar ketinau valgyti, kai vakare galiausiai atslinkau į virtuvę pasiruošti vakarienės. Man tiesiog patinka gaminti, visada patiko. Receptas, darbų seka... Žinau, ką daryti. Puiki meditacija.

Aplėbiu dubenėlį delnais, mėgaujuosi nuo keraminio indo rankomis sklindančia šiluma. Kūnu perbėga šiurpuliukai ir, atrodo, jau pradeda kauptis seilės, bet tuomet suprantu, kad pavalgyti prireiks daugiau jėgų, nei turiu.

Jie mirė, o aš neverkiau. Labiau nerimauju, kaip rytoj su viskuo susidorosiu.

Nenumanau, kaip turiu elgtis, o nuo minties, kad ateinančiomis savaitėmis, kai palaidojusi motiną su tėvu privalėsiu imtis paveldėjimo klausimų, teks mandagiai šnekučiuotis su studijos vadovais bei senais tėvų bičiuliais, sukyta tulžis. Man bloga. Nepajėgsiu.

Nepajėgsiu.

Jie žinojo, kad nemoku tinkamai elgtis esant tokioms situacijoms. Nemoku mandagiai šypsotis ar apsimetinėti bei veidmainiauti.

Išsitraukusi iš stalčiaus valgymo lazdeles, įmerkiau į makaronus ir nusinešu dubenėlį į antrą aukštą. Užlipu laiptais ir nestabtelėjusi priešais jų miegamojo duris pasuku kairėn, savo kambario link.

Nunešusi dubenėlį prie stalo sustoju, nuo ramenų aromato, rodos, vartosi skrandis. Padedu dubenėlį ir žengiu prie sienos, atsisliejusi į ją nugara slystu žemyn, kol atsėdau ant grindų. Kietmedžio grindų vėsa ramina, net kyla noras atsigulti ir priglausti prie jų veidą.

Ar keista, kad šįvakar likau namie, nors anksti rytą jie mirė kambaryje koridoriaus gale? Koroneris nustatė, kad jie mirė apie antrą ryto. Aš pabudau šeštą.

Mintys blaškosi, trokštu viską pamiršti, bet kartu maga suprasti, kaip viskas vyko. Mirai būna čia kiekvieną dieną. Jei ne aš, juos būtų aptikusi ji. Kodėl jie nepalaukė, kol kitą savaitę grįšiu į mokyklą? Ar bent jau prisiminė, kad aš namie?

Atlošusi galvą į sieną, rankas atrėmusi į sulenktus kelius, užmerkiu perštinčias akis.

Jie nepaliko man raštelio.

Pasipuošė. Išvarė iš kambario šunį. Pasirūpino, kad Mirai atvažiuotų vėliau.

Jie neparašė man raštelio.

Mintyse priešais mane iškyla jų kambario durys, ir aš atsimerkiau, žvilgsnis pro praviras kambario duris ilgu koridoriumi nuslysta iki tėvų miegamojo kitame gale.

Name negirdėti nieko neįprasto. Viskas kaip buvę.

Bet kaip tik tą akimirką kažkur pasigirsta tylus zvimbimas. Sumirksiu, nes išgąstis sugrąžina į tikrovę. Kas tai?

Maniau, kad išjungiau telefoną.

Žurnalistai žino, kad užklausas dėl komentarų turi pateikti mano tėvų atstovams, bet plėšriausieji — o tokių dauguma — randa būdų gauti mano mobiliojo numerį.

Iškėlusį ranką sugraibau ant stalo gulintį telefoną, bet spustelėjusi įjungimo mygtuką matau, kad jis vis dėlto išjungtas.

Dūzgimas netyla, ir kai galiausiai susivokių, širdis stabteli.

Mano asmeninis mobilusis. Nukištas į stalčių.

Jo numerį turėjo tik tėvai ir Mirai. Šiuo telefonu jie galėjo su manimi susisiekti neatidėliotinomis aplinkybėmis, nes žinojo, kad kitą telefoną dažnai išjungiu.

Bet jie niekuomet neskambino tuo numeriu, todėl telefono nebesinėšiojau.

Atsiklaupusi įkišu ranką į stalčių, nuimu seną „iPhone“ nuo įkroviklio ir įbedusi akis į ekraną vėl atsisėdu ant grindų.

Koloradas. Kolorade nieko nepažįstu.

Šiuo mobiliuoju niekas neskambina. Gal tai žurnalistas, ko-

kiu nors būdu susekęs telefoną, bet numeris mano vardu neregistruotas, todėl abejoju.

Atsiliepiu:

— Klausau?

— Tirnane?

Vyro balsas žemas, jame nuskamba nuostabos gaidelė, lyg būtų nesitikėjęs, kad kas nors atsilieps. O gal jis jaudinasi?

— Čia Džeikas Van der Bergas, — prisistato jis.

Džeikas Van der Bergas...

— Tavo *dédé* Džeikas Van der Bergas.

Prisimenu.

— Mano tėvo...

— Brolis, — užbaigia jis. — Tiksliau, įbrolis, taip.

Buvau visai pamiršusi. Šiuose namuose Džeikas Van der Bergas minėtas retai. Augau be giminaičių, todėl visiškai pamiršau, kad vis dėlto turiu vieną.

Mano motina užaugo globos namuose, nepažinojo savo tėvo, neturėjo nei brolių, nei seserų. Tėvas turėjo tik jaunesnį įbrolį, su kuriuo nepalaikė ryšių, todėl jo nepažinojau. Neturėjau nei tetų, nei dėdžių, nei pusbrolių ar pusseserų, o tėvo tėvai mirę, todėl neturėjau ir senelių.

Pirmą kartą per septyniolika metų jis skambina dėl vienintelės priežasties.

— Em, — numykiu nerasdama žodžių. — Laidotuvėmis rūpinasi mamos asistentė. Jei jums reikia informacijos, aš nieko nežinau. Duosiu jums jos telefono numerį.

— Laidotuvėse nedalyvausiu.

Akimirką sustingstu. Jo balse girdėti įtampa.

Be to, jis nepareiškė užuojautos, o tai neįprasta. Man jos ir nereikia, bet dėl ko tuomet skambina? Ar tikisi, kad tėvas įtraukė jį į testamentą?

Gal ir įtraukė, ką aš žinau.

Man dar nespėjus pasiteirauti, ko nori, jis kosteli.

— Man paskambino tavo tėvo advokatas, Tirnane, — sako. — Kadangi esu vienintelis gyvas tavo giminaitis, o tu dar nepilname-tė, tėvai, pasirodo, norėjo, kad aš tavimi pasirūpinčiau.

Jam teks manimi pasirūpinti?

Pasirodo. Panašu, kad ir jam tai buvo naujiena.

Man nereikia niekieno priežiūros.

Jis tęsia:

— Bet po kelių mėnesių tau sueis aštuoniolika. Nieko per prievartą nereikės daryti, nesijaudink.

Gerai. Akimirką dvejoju, nesuprantu, jaučiu palengvėjimą ar ne. Nespėjau suvokti fakto, kad teisiškai nesu suaugusi ir ką tai reiškia, kai likau našlaitė, o jis patikino, kad tai neturi reikšmės. Mano gyvenimas nepasikeis.

Puiku.

— Esu įsitikinęs, kad, užaugusi tokiame pasaulyje, — tęsia jis, — gyvenimo patirties turi kur kas daugiau nei mes ir gali pui-kiai savimi pasirūpinti.

— Mes? — pritariu nesupratusi.

— Mano sūnūs ir aš, — sako jis. — Nojus ir Kalebas. Tiesą sakant, jie ne ką už tave vyresni. Gal keleriais metais.

Vadinasi, turiu pusbrolių. Ar... netikrų pusbrolių.

Nesvarbu. Iš esmės tai nieko nereiškia. Imu čiupinėti šviesiai mėlyną siūlą, išsipešusi iš pažamos šortų.

— Tik jaučiau pareigą tau tai pasakyti, — galiausiai taria jis. — Jei nori gyventi savarankiškai, neprieštarausiu. Nenoriu vis-ko dar labiau apsunkinti išplėsdamas tave iš pažįstamos aplinkos.

Spoksau į siūlą, įtempiu jį suspaudusi dviem nagais. *Tai gerai.*

— Na... Ačiū, kad paskambinot.

Atitraukdama telefoną nuo ausies vėl išgirstu jo balsą:

— Ar *nori* čia atvažiuoti?

Vėl prigludžiu mobilųjį prie ausies.

— Nenorėjau, kad pamanytum, jog nesi laukiama, — sako jis. — Esi. Tiesiog pagalvojau...

Jis nutyla, aš klausau. Jis nusijuokia.

— Mes gyvename gana nuošaliai, Tirnane, — paaiškina. — Jaunai merginai, o dar nenumananti, kas apskritai aš toks, čia ne pati smagiausia vieta, supranti? — Tada surimtėja. — Tavo tėvas ir aš, mudu... Mudu nesutarėme.

Sėdžiu ant grindų tylėdama. Žinau, kad būtų mandagu ką nors atsakyti. O gal jis tikisi, kad imsiu klausinėti, pavyzdžiui, kas nutiko jam ir mano tėvui? Ar jis pažinojo mano motiną?

Bet aš nenoriu kalbėti. Man nerūpi.

— Ar jis tau sakė, kad mes gyvename Kolorade? — švelniai klausia Džeikas. — Netoli Teljuraido, kalnuose.

Aš įkvepiu ir iškvepiu, sukdama siulą aplink pirštą.

— Geru oru iki miesto netoli, bet žiemą mus užpusto keliems mėnesiams, — toliau pasakoja jis. — Tavo gyvenimas visai kitoks nei čia.

Pakeliu akis, žvilgsnis lėtai slenka nykiu kambariu, kuriame aš reta viešnia. Lentynos pilnos taip ir nebaigtų skaityti knygų. Ant stalo guli daugybė dailių užrašų knygelių, kurias mėgstu pirkti, bet taip ir nepanaudoju. Ketinau per atostogas įsirengti kambarį, bet, kaip ir su visais kitais dalykais, taip ir neišsigijau tapetų, nes nepajėgiau apsispręsti. Neturiu vaizduotės.

Taip, mano gyvenimas...

Priešais, koridoriaus gale, stūkso tėvų miegamojo durys.

Užpusto, sakė jis. Net keliems mėnesiams.

— Nėra kabelinės televizijos. Tylu. Kartais nutrūksta interneto ryšys, — tęsia jis. — Girdėti tik vėjo, krioklių šniokštimas ir perkūnija.

Širdis susigniaužia, bet nežinau — dėl jo žodžių ar dėl balso. *Tik vėjo, krioklių šniokštimas ir perkūnija.*

Tiesą sakant, man labai patinka viskas, apie ką jis pasakoja. Niekas prie manęs neprisikastų.

— Mano berniukai pripratę prie atsiskyrėlių gyvenimo, — paaiškina. — Bet tu...

Vėl suimu siūlą, apveju aplink pirštą. *Bet aš?*

— Atvykau čia maždaug tavo amžiaus, — tarsteli; iš balso suprantu, kad šypsosi. — Mano rankos buvo gležnos, o galva pri-rūsta mėslo, su kuriuo nemokėjau tvarkytis. Jaučiausi vos gyvas.

Gerklė ima dilgčioti, ir aš užsimerkiu.

— Turiu pripažinti, kad išsikapanoti padėjo prakaitas ir sau-lė. — Jis atsidūsta. — Sunkus darbas, užuoglauda ir nesibaigiantys iššūkiai. Patys viską čia pasistatėme. Gyvenu čia gerai.

Gal būtent to man ir reikia. Pabėgti, kaip būdamas mano amžiaus pabėgo jis. Nerti į kažką visiškai nepažįstamo, nes dabar jaučiu tik nuovargį.

— Ar tu gerai gyveni? — kone sušnabžda jis.

Neatmerkiu akių, bet krūtinę it sunkvežimis prislegia. Gy-venau puikiai. Mano spinta pilna vardinių drabužių ir rankinių, kuriomis privalo puikuotis garsios žvaigždės dukra. Aplankiau dvi dešimtis pasaulio šalių, galiu įsigyti, ką panorėjusi. Gyvenu milžiniškame name. Šaldytuvas pilnas maisto. Kiek žmonių su džiaugsmu susikeistų su manimi vietomis? Juk man pasisekė?

— *Ar nori čia atvažiuoti, Tirnane?* — klausia jis.

ANTRAS SKYRIUS

Pranė

Nusitraukusi nuo ausų belaidės ausines ir palikusi kaboti ant kaklo, apsidairau patalpoje. Čia багаžo atsiėmimo salėje tik dvi „karuselės“. Vietos ne daugiau nei tualete tarptautiniame Los Anželo oro uoste.

Ar jis yra čia? Dairydamasi apsisuku aplink, mėginu pastebėti žmogų, kurio nesu mačiusi, bet jis tikriausiai pirmas mane atpažins. Mano šeimos nuotraukų dabar pilnas internetas.

Paskui minią nusekusi prie antrojo konvejerio laukiu, kol pasirodys bagažas. Daiktų, regis, prisikroviau gerokai per daug, ypač turint omeny, kad greičiausiai neužsibūsiu, bet, nuoširdžiai sakau, nemąščiau. Jis atsiuntė bilietą elektroniniu paštu — pasakė, kad galiu juo pasinaudoti arba ne, — ir stvėrusi lagaminus ėmiau krauti daiktus. Turėdama kuo užsiimti pajutau palengvėjimą.

Norėdama įsitikinti, kad nepraleidau jo skambučio dėl susitikimo vietos, pasitikrinu telefoną ir randu Mirai žinutę.

Tik informuoju... Iki savaitės pabaigos koroneris patvirtins mirties priežastį. Žiniasklaidoje pasirodys informacija. Jei prireiktų pasikalbėti, aš čia. Visada.

Giliai įkvepiu, bet pamiršusi iškvėpti įsikišu mobilųjį atgal į užpakalinę kelnų kišenę. *Mirties priežastį.* Mes žinom, kaip jie mirė. Visi tie religiniai pamišėliai tviteryje smerkia mano tėvus, vadina nusidėjėliais, nes jie atėmė sau gyvybę; kaip galiu visa tai skaityti? Apie patirtus sunkumus gyvenant su Hanesu ir Ameli-

ja de Has galiu reikšti savo nuomonę, bet jų nepažinojusieji tegu verčiau patyli.

Turėčiau išjungti telefoną. Turėčiau...

Suraukiu antakius. *Turėčiau grįžti namo.*

Nepažįstu to vyruko, o žmonių, kuriuos pažįstu, nemėgstu. Bet vakar vakare nepažėgiau sugalvoti nieko geriau — privalėjau iš ten ištrūkti.

„Karuselė“ pradeda suktis išplėsdama mane iš minčių, stebiu artėjančius pirmuosius lagaminus. Vienas iš juodų mano lagaminų slenka artyn, ir pasilenkiu norėdama jį sugriebti, bet iš kažkur pasirodo kita ranka ir pakelia jį. Aš staigiai atsitiesiu ir kone susitrenkiu nosimis su vyru.

Na, ne visai taip. Jis žvelgia žemyn į mane, aš prasižioju norėdama kažką pasakyti, bet neištengiu prisiminti... ką. Jis gręžia mane akimis nemirksėdamas, taip ir stovime tarsi įkalti.

Ar čia jis?

Žinau, kad tėvo įbrolio protėviai buvo olandai, kaip ir mano tėvo, ir šis šešių pėdų dviejų colių ūgio vyrukas atrodo ištis sportiškai, tamsus blondinas trumpai kirptais plaukais, mėlynomis akimis, kuriose blyksnčios žaismingos kibirkštėlės nedera prie griežtos žandikaulio linijos bei ganėtinai grėsmingos išvaizdos.

— Tu — Džeikas? — klausiu.

— Labas.

Labas? Jis nenuleidžia nuo manęs akių, ir akimirką aš nepajėgiu atsitraukti. Žinojau, kad jūdvių su mano tėvu nesieja kraujo ryšys, bet kažkodėl maniau, kad bus panašūs. Nežinau, kodėl.

Visgi tą žmogų įsivaizdavau kitaip, nepagalvojau ir apie jų amžiaus skirtumą. Džeikas turėtų būti bent dešimčia metų jaunesnis už Hanesą. Bebaigias ketvirtą dešimtį, o gal vos per keturiasdešimt?

Gal amžius turėjo įtakos, kad nesutarė. Per daug skirtumų, per mažai bendro?